

Легенди Харкова

Легенди

1. Походження назви міста Харкова:

- Існує кілька легенд, досить розповсюджених у наших краях, які пояснюють походження назви міста Харкова. Одна з них – легенда про Харитона. З топографічного опису Харківського намісництва 1785 року довідаємося, що на тім місці, де розташоване місто Харків, один із заможних малороссиян по ім'ю Харитін, а по просторечью Харько, завів собі хутір. Від імені Харько нібито одержали свою назву ріка й місто. Поступово по сусідству з Харитоном стали розселятися нові поселенці й Харків-Хутір перетворюється в Харків-Слободу, а потім Вхарьков-Город.
- Друга, не менш гарна, історія підстави Харкова належить перу відомого українського письменника Квітки, що получили за назвою свого маєтку прізвисько Основьяненко.
- Відповідно до його версії, наше місто було засновано не якимось міфічним Харько, а предком письменника й першим власником даної садиби – Андрієм Квіткою, що бігла з Києва з молоденькою дочкою воєводи. Один раз, обходячи свої великі володіння, Квітка був настільки уражений красою виду, що відкривався з нинішньої Університетської гірки, що негайно вирішив заснувати тут місто

2. Легенда про срібне місто Харкова:

- Колись, дуже-дуже давно, тисяча років тому, на землях сучасного Харкова стояло казкове місто. Купці з усього світу привозили сюди свій крам, а вивозили срібло і лазурит. Слава про дивне місто, де протікала Срібна ріка, де золоті береги, де будинки з лазуриту - линула по цілому світу. Найперші розповіли світові про це місто арабські купці, а називали вони його HARKA, що з арабської означало місто Срібла, Сріблоград.
- Але не тільки купці прагнули потрапити в це казкове місто, а й різні пройдисвіти і дикі орди кочівників, які мріяли пограбувати його. То ж місто поступово перетворювалось на неприступну фортецю, а наші пращури - русичі, яким воно належало, ставали його захисниками. Бо вони вміли і добувати срібло, і вправно цілили з лука, і осідлати дикого коня, і будувати диво-замки з лазуриту.
-

Продовження...

- **Слава про неприступну фортецю-місто і її багатства дійшла до самого хана Батия. Він привів незчисленні орди загарбників. Багато днів городяни без води і їжі, поранені і змучені, тримали облогу, і лише коли Батий зруйнував доценту стіни фортеці, місто - пало... Камінь на камені не залишили вороги, люди змушені були залишити своє колись прекрасне місто. Але пам'ять про казкове місто залишилась з ними, і вони розповідали своїм дітям, а діти потім розповідали своїм дітям...**
- **Пройшли сотні років, майже ніхто вже не вірив, що в дикому полі колись було прекрасне місто Харка... Бо Дике Поле поросло бур'яном, лише кам'яні залишки старої фортеці височіли в траві. Минули віки, те що було, здавалось втратило свою цінність. Та прийшли ті, хто пам'ятав давню легенду, яку їм розповідали батьки, відновили стіни старої фортеці і побудували нове місто, а назву дали таку, яку колись то місто і мало: Місто Срібла - Харків.**
-

Продовження...

- В тому казковому місті жила дівчина на ім'я Злата, або Золотце, як звали її рідні. Бо була вона не тільки вродлива, але й мала золоте серце. Злата покохала юного воїна, що охороняв місто на одній з веж фортеці. Батьки не давали дозволу на цей шлюб, бо юнак був бідний. Одного вечора Злата піднялася до коханого на вежу і він показав їй торбинку з дукатами - їх щасливе майбутнє. Та не судилося, бо раптом вони побачили ворогів, що кралися до стін міста. Юнак кинувся підпалити смолоскип, щоб розбудити місто, але ворожа стріла влучила йому прямо в серце.

Продовження...

- **Як могла одна дівчина зарадити біді? Злата вихопила торбинку, в якій було її вже нездійснене майбутнє, і висипала дукати під ноги ворогам. Жадібність затьмарила їм розум, і б'ючись між собою, вони збирали дукати. А Златі вистачило часу підпалити смолоскип, і місто відбило ворога. Минули віки, стіни давньої фортеці вросли в фундамент сучасного міста, і лише старі камені, свідки давніх подій, мовчки промовляють до нас, вписуючи в скрижалі і вашу історію...**